

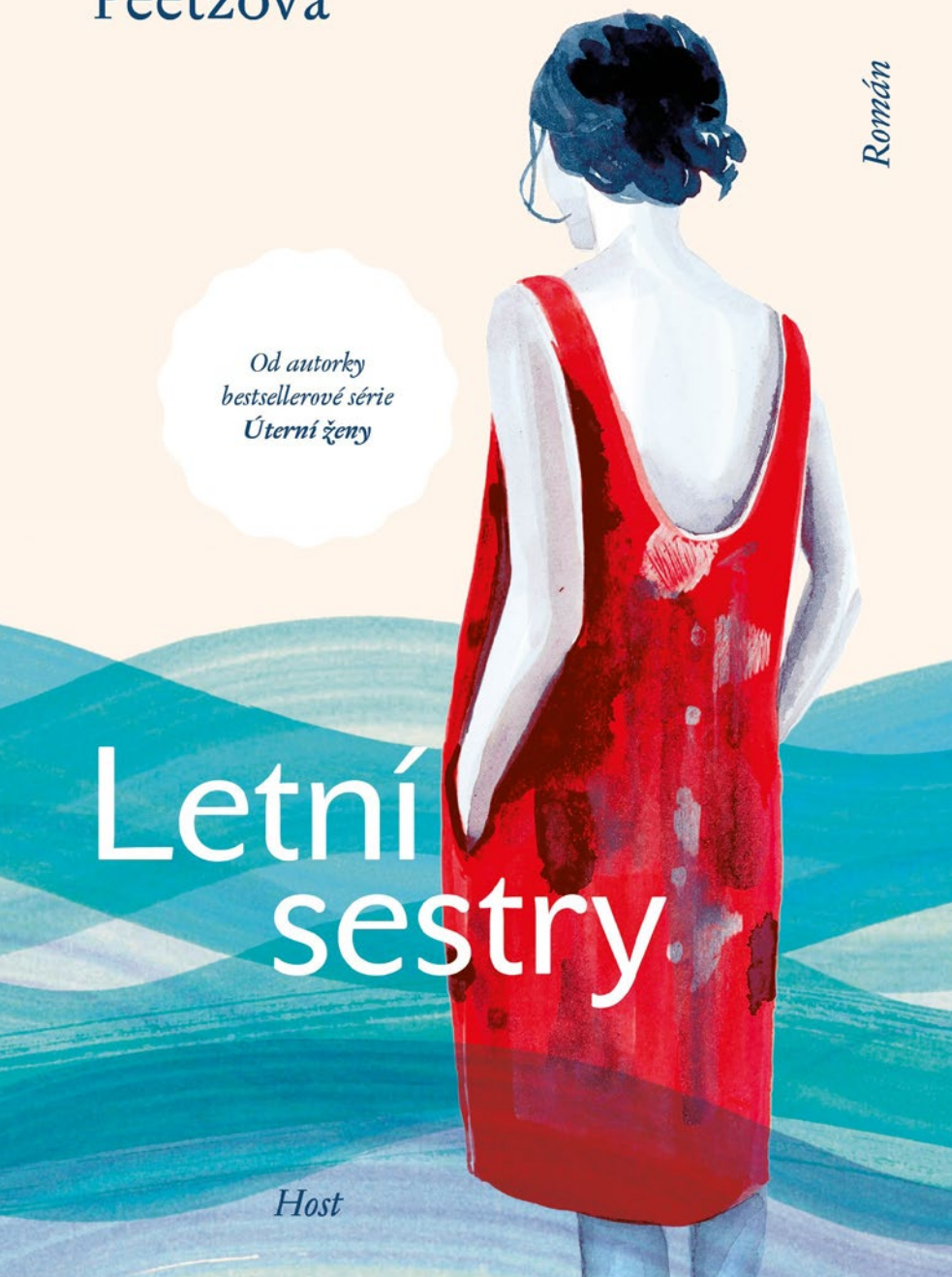
Monika
Peetzová

Román

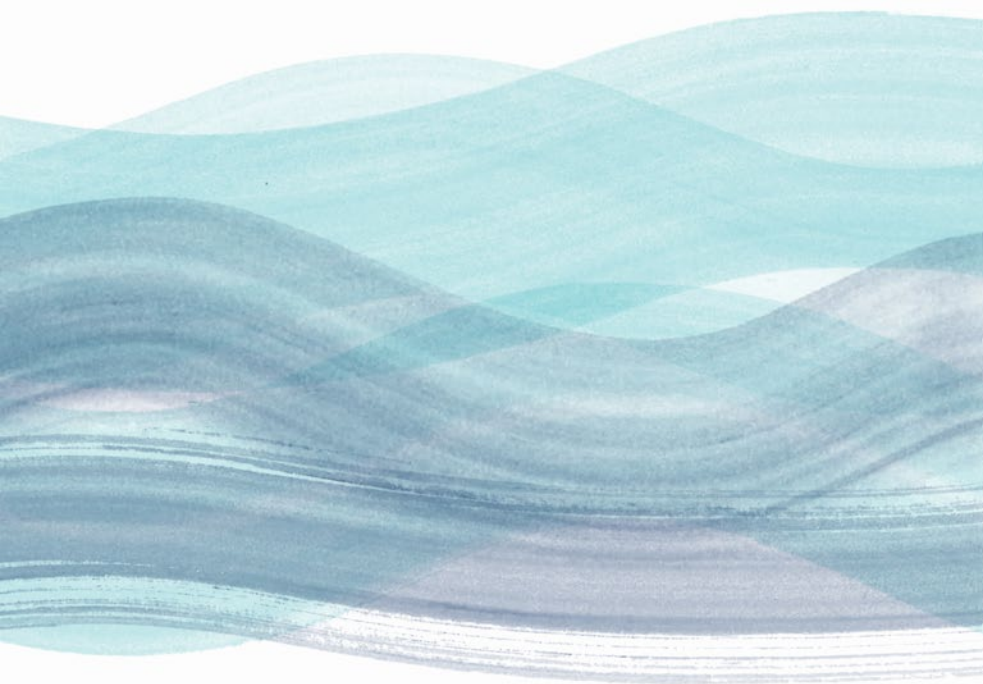
*Od autorky
bestsellerové série
Úterní ženy*

Letní sestry.

Host

Přeložila
Dagmar Heeg

Monika Peetzová

Letní sestry

Brno 2023

Sommerschwestern by Monika Peetz
Copyright © 2022, Verlag Kiepenheuer & Witsch
GmbH & Co. KG, Cologne / Germany
Cover design by Barbara Thoben
Cover picture © Silke Schmidt
Translation © Dagmar Heeg, 2023
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-1981-1 (PDF)
ISBN 978-80-275-1982-8 (ePUB)
ISBN 978-80-275-1983-5 (MobiPocket)

*Gesině, mé sestře
v každém ročním období*

Do neznáma

Už jen pět minut. Yella upalovala od tramvajové zastávky přes náměstí Europaplatz k hlavnímu nádraží. Zběsile klouzala očima po informační tabuli s odjezdy vlaků, až se zastavila u *Amsterdam Centraal*. Nástupiště 14, nejvyšší patro, to jí tak ještě scházelo. Doma se úplně zbytečně zdržela tím, že pro rodinu na poslední chvíli prostřela parádní snídani. S ovocným talířem, čerstvě vymačkanou pomerančovou šťávou, domácí granolou, dokonale uvařenými vajíčky a třemi čokoládovými srdíčky, aby Davidovi a oběma jejich klukům osladila svou nezvyklou nepřítomnost.

Už jen čtyři minuty. Proč jen nepatří mezi ženské, co si po ránu chodí zaběhat do parku a levou zadní pak zvládnou městský maraton, nebo aspoň mezi ty, co si z pozdního příchodu díky józe, meditaci a relaxačním technikám nic nedělají? Ona ten vlak stihnout prostě musí. S obligátními omluvami se Yella prodrala hloučkem obchodních cestujících, kteří své megadůležité

jednání o rozdělení jarních bonusů zahájili už na jezdících schodech a ani ve snu je nenapadlo ji pustit. O půl sedmé ráno mívají všichni naspěch.

Už jen tři minuty. Říká se, že to nejkrásnější na cestování je touha konečně vyrazit. Pozvání však přišlo tak nenadále, že Yella neměla moc času se připravit, a už vůbec ne se těšit. Na poslední chvíli si celkem bez ladu a skladu sbalila oblečení, které pokrývalo škálu povětrnostních podmínek od tropických veder až po třeskový mráz. Zbytek obrovského kufru napěchovala dárčky pro rodinu, které bleskově vykouzlila ze solidně vybaveného šuplíku s dárkovými předměty. Sprchu si ale klidně mohla odpustit, nebo aspoň tu tlustou pérovou bundu. Po zádech jí stékal pot, jak z posledních sil táhla těžké zavazadlo po schodech nahoru. Tričko se jí lepilo na tělo, v plicích ji pánilo a tváře jí nejspíš svítily jako rajská jablíčka. Jenže barva jejího obličeje byla naprosto vedlejší. Počítal se jen výsledek. Rychlovlak ICE 240 už se řítí směr Holandsko, když Yella šťastná jako blecha dosedla na sedadlo. Měla šest a půl hodiny na to, aby znovu popadla dech.

Sotva si svlékla bundu, uložila kufr a otevřela příručku na téma seberozvoj, na kterou už celou věčnost sedal prach na jejím nočním stolku, rozlehl se vagonem pronikavý dětský hlásek: „Mami, vstávej. Mami. Já už se vzbudil. Mami, vstáváme! Mami, co bude k snídani? Mami. Mami, vstávej.“ Prostorem se s trapnou intenzitou rozléhal hlásek jejího syna. Na Yellu se snesla sprška

vyčítavých pohledů. Spěšně prohrabávala kabelku a hledala mezi řasenkou, LEGO figurkami, načatým balením gumových medvídků, vlhčenými ubrousky, klíči od domu, notýskem a nabíječkou svůj mobil.

„Mami, vstávej. Mami. Já už se vzbudil,“ spustil hlásek znovu od začátku, tentokrát ještě o něco hlasitěji.

V ranním shonu Yella zapomněla vypnout na mobilu budík, který pro ni s tatínkovou pomocí nahrál Leo. Před třemi lety ji Leův chraplavý hlásek a jeho šišlání, kterým pro ni ta slova se smíchem nahrál, pohnuly pod vánočním stromkem k slzám. Od té doby text slyšela pořád dokola tolikrát, že Davidův nápad začínala proklínat, ale nepřenesla přes srdce, že by nahrávku smazala. Její prvňáček si už přece na jazyk dávno nešlape, a dokonce i jeho mladší bráška Nick dokáže obtížná slova vyslovovat jako nic.

„Mami, vstáváme! Mami, já už se vzbudil. Mami, co bude k snídani?“

Jakási vyšňořená podnikatelka s koutky úst ve stylu Angely Merkelové na ni vrhla vražedný pohled a ukazovákem jako mečem píchla směrem k nápisu *Tichý oddíl*, označujícímu zónu pro cestující, kteří chtějí mít po cestě klid. To byl pro Yellu v ten moment nedosažitelný stav. Jak často si ve chvílích, kdy se jí u kluků při večerním předcítání klížila víčka, přála mít pár dní sama pro sebe, bez povinností, bez termínů, bez hory prádla a bez budíku? Konečně na to došlo, ale byl to spíš klid před bouří. Dokonce i když si Yella na mobilu vypnula zvuk,

dařil se jí kumštýřský kousek, že se nacházela na dvou místech zároveň. Jedna její polovina se pokoušela složit hlavu na zmuchlanou péřovou bundu a dohnat spánkový deficit posledních týdnů, druhá polovina neustále pobíhala po berlínském bytě a připravovala věci na dnešek. Svačinky, tašku na tělocvik, lísteček na školní focení, souhlas se školkovým výletem. V duchu si odškrtovala body imaginárního seznamu povinností, než si to s hrůzou uvědomila. *Nickovy nepromokavé kalhoty ještě visí na prádelní šňůře*, napsala na whatsapp. Nezobrazily se ani dva modré háčky, ani nepřišla odpověď. Buď David nestíhá, nebo se pořád ještě zlobí.

Když vlak dorazil do Stendalu, utápěla se v představách, jak se asi David pokouší dopravit kluky včas do školy a školky. Žádné zprávy jsou dobré zprávy, říkala si a snažila se potlačit nutkavou potřebu co pět minut se přeptat, jestli je doma vše v pořádku. To nedělala ani jindy, když byla na Davidovi každé úterý a čtvrtek řada s odvozem dětí a Yella měla ranní směnu. Jako sekretářka ve start-upu s čtyřiaadvaceti hodinovým provozem měla za úkol organizovat schůzky a služební cesty ostatním. Ona sama neměla v cestování cvik. Žasla nad tím, jak zvláštní to je pocit, cestovat bez rodinky. V hlavě jí znělo školní zvonění a tiché zaklapnutí dveří školky. Viděla před sebou Davida, jak se vrací do prázdného bytu, sklízí věci z jídelního stolu a rovná nádobí do myčky, jak vynáší odpadky a starý papír, jak opravuje v koupelně kapající koutek, jak s povzdechem objeví nepromokavé kalhoty

a dá si ještě jedno kafe, až pak už nebude mít žádný další důvod k tomu, aby se dál vyhýbal práci. Yella v duchu slyšela jeho těžké kroky na nekonečné chodbě a charakteristické zavržení dveří do pracovny, které za sebou se skřípěním zavřel. David byl spisovatel a od doby, co děti odrostly plenkám, uzurpoval si pro sebe rohovou místnost s klenutým oknem. Vzorovaná tapeta se tu ztrácela pod množstvím ručně psaných poznámek, fotek, novinových výstřižků, uměleckých pohlednic, fiktivních půdorysů, poznámek z rešerší a pod vlastnoručně vytvořeným zasouvacím plánovačem, v němž David denně znovu a znovu přerovnával barevné kartičky se shrnutím ke sto sedmnácti kapitolám svého druhého románu. Yella se téhle místnosti, prosycené Davidovými vzdechy, vyhýbala. Z potlačovaných dotazů, zda se mu daří pohnout s prací, se jí v průběhu let, během nichž kdysi tak oslavovaný autor zápolil s materiálem, začal stahovat žaludek. Yella zaplašila sžíravé pochybnosti a chlácholila se myšlenkou, že to neblahé svírání v břiše bude nejspíš z hladu. Když z tašky tahala chleba se sýrem, vypadla jí na zem ona tajemná obálka.

Vlak právě prosvištěl Wolfsburgem a teď měl nekonečnou továrnu Volkswagenu, zatímco s ní cloumaly rozporuplné pocity, když ze země zvedala záhadný dopis. Zprávu sice dostala teprve před čtrnácti dny, ovšem obálka už byla značně ohmataná. To jak Yella dopis žmoulala a převracela ho v rukou, mrštila jím do kouta, znovu ho zvedla a na každé jednotlivé slovo tak upřeně

zírala, až jí písmenka tančila před očima. Když obálku trhala, zhluboka si povzdechla a teskno jí bylo i teď, o dva týdny později.

Na zadní straně se v kolonce pro odesílatele rozmáchlým, sebevědomým rukopisem vyjímala písmena *H. T.* Při pohledu na umělecké, inkoustem psané kaligrafické písmo se jí rozproudila krev. Nepřehlédnutelná písmena, oddělená tlustými tečkami, trůnila na papíře jako dva vykřičníky a prozrazovala matčin temperament. Když Yella otevřela obálku, jejíž obsah už dávno znala nazpaměť, světle šedý hedvábný papír jemně zapraskal. *Draboušci*, znělo podivně nekonkrétní oslovení, kterým Henriette Thalbergová energickou rukou nadepsala staromódní dopisní lístek. *Ráda bych s vámi všemi něco v klidu probrala. 4. až 8. května. Nemusíte se o nic starat, ubytování je zajištěné.*

Přiložila kopii plánu ulic a na něm vyznačila červený křížek.

„To je mapa pokladu?“ zeptal se před pár dny natěšeně Leo a prsty umatlanými od marmelády sáhl po papíru.

„To je pozvání od babičky,“ vysvětlila zmateně.

„Od babičky Lily?“ zvolal nadšeně Nick a vytrhl bráškovi mapku z ruky. „Schovala pro nás poklad?“

Davidovu mámu její synové milovali. Za svou přezdívkou vděčila zářivě šeríkové barvě vlasů, kterou si nechávala každých dvaadvacet dní aplikovat v jednom luxusním kadeřnictví. Kluci pravidelně jezdili za prarodiči na jejich pozemek v zahrádkářské kolonii v Postupimi,

kde s nimi babička vařila na otevřeném ohni čarodějnic-kou polévku z domácí zeleniny a dědeček Peter vnoučky s láskou zasvěcoval do tajů včelařství a kompostování.

„Od té druhé,“ odvětila Yella. „Od babičky z Kolína nad Rýnem.“

Synové o pozvánku okamžitě ztratili zájem. Yella jim to nemohla mít za zlé. Její máma, zvyklá na čtyři dcery, neměla na energické chlapce trpělivost a scházelo jí pro ně pochopení.

„Jsou strašně čiperní,“ stěžovala si s oblibou. S pohr-davostí, s jakou to slovo prohodila, to znělo, jako by byl temperament nějaký zločin.

Yellin radar na katastrofy při čtení ihned spustil po-plach. Spontánní rodinná sešlost? Už za dva týdny? To je mi nějaká podezřele tajemná pozvánka! Co to chce máma proboha probírat? Nejzáhadnější však byl cíl, který Henriette Thalbergová pro rozuzlení záhady zvolila. Tón byl nekompromisní, důvod tajemný a místo vpravdě znepokojivé. Proč se sešlost musí konat zrovna v místě, kterému se celá rodina Thalbergova dvacet let vyhýbala? Málem se zhroutila, když si uvědomila, že na mapě je zobrazen kus nizozemského pobřeží. Proč právě Holandsko? Proč zrovna Bergen? Proč jako na-schvál vesnice, kde se jí před více než dvaceti lety při dopravní nehodě zabil táta? Yella stále ještě nemohla uvěřit tomu, že máma pro rodinné setkání zvolila tak osudové a symbolické místo. Vybrala si ho, aby jim sdělila dobrou, nebo špatnou zprávu?

„Co po vás chce?“ zeptal se David poté, co si dopis podrobně prostudoval. Její máma se příliš nesnažila svého zetě v rodině Thalbergových uvítat. Teď samozřejmě předpokládal, že oslovením „drahoušci“ myslí především čtyři sestry. Ani teď Yella nedokázala přijít s přesvědčivou odpovědí na otázku, co se za pozváním skrývá. Záchvat nostalgie? Stesk po minulosti a fungující rodině, kterou kdysi byli? Touha po setkání s dcerami? Chce snad dodatečně oslavit pětadesáté narozeniny, které se před dvěma lety musely kvůli covidu zrušit? Nebo konec své profesní dráhy? Ale to už také proběhlo několik let nazpátek. Má snad nějaké výročí v některé z všelijakých těch čestných funkcí, které zastává? Zvolili ji do církevní rady nebo dostala medaili za svou práci v kolínské charitě? Co se jim to proboha máma snaží tímhle složitým způsobem říct? A proč se kvůli tomu musejí takhle zbrkle hnát až na holandské pobřeží? Existuje snad nějaké staré rodinné tajemství, které se dá odhalit jedině tam?

Yella nevěděla, jak se má cítit. Nejvíce se obávala toho, že by pozvání mohlo mít něco společného s tátovou nehodou. Ale co by se mohly po dvaceti letech dozvědět nového o havárce, jejíž příčinou a jediným svědkem byla bouřka? Nově si po tátově smrti uspořádat život stálo ji i její rodinu spoustu času a energie a Yelle se ani za mák nechtělo zabředávat do vzpomínek na osudný den, který rozdělil její životopis na dvě části. Každodenní rodinný život byl dost náročný i bez dalších neřešených záležitostí z minulosti.

Dopis Henrietty Thalbergové dopadl do života sester jako bomba. Yellin spěšný dotaz máma odbyla strohou textovou zprávou. *Nechci všechno vysvětlovat čtyřikrát*, odepsala.

Yella se hladově zakousla do chleba se sýrem a přitom znovu procházela diskusi, která se po příchodu pozvánky mezi sestrami rozpoutala v jejich skupině na whatsappu. Studovala každý jednotlivý komentář a pátrala po informacích, které jí dosud unikaly.

Yella si přála mít racionalitu své mladší sestry Helen, která jako zcela chladná přírodovědkyně poukazovala na fakta. *Odmítám si preventivně dělat starosti*, napsala. *Na to bude dost času, až se dozvíme, o co jde.*

Já to nevydržela, vmísila se do hovoru Amelie, Helenino dvojče. *Ubáněla jsem mámu tak dlouho, dokud nezvedla telefon. Nechtěla mi nic prozradit. Chce mluvit jen se všemi najednou.*

Proč prostě neřekne, co se děje? rozhořčila se Helen. *Nejsme přece v kině, kde je potřeba uměle vytvářet napětí.*

Z její reakce bylo patrné, že se na záležitost nedívá s takovým klidem, jak by se zdálo. Helen se sestrami udržovala jen sporný kontakt. „Já na telefonování prostě moc nejsem,“ říkávala. Ve skutečnosti tato ambiciózní vědkyně jen nerada dávala ostatním nahlédnout do svého života a problémů. Rodině nijak zvlášť velký význam nepřisuzovala. A to ani založení vlastní rodiny se svým dlouholetým přítelem Paulem, ani péči o tu stávající. Yella se často potýkala s Heleninou odměřeností

a nedostatkem flexibility. Teď však byla se svou mladší sestrou výjimečně zajedno.

Nemusí to znamenat nic špatného, odepsala Amelie, aniž zareagovala na Heleninu vzteklou poznámku. Možná nás chce máma dát zase do kupy. Už dávno jsme společně nic nepodnikly. A navíc v Holandsku, to je přece paráda.

Nespoutané Amelii se to mluvilo. V přechodné fázi mezi různými zaměstnáními a neustále na útěku z chronicky nestabilních vztahů a bydlišť jí ve spontánním výletu do minulosti nebránily žádné povinnosti.

Jediný, kdo se spekulací neúčastnil, byla jejich nejstarší sestra Doro. Doro byla kostýmní výtvarnice, měla neustále práce až nad hlavu a zběsilým tempem proploovala životem, jehož prominentnost by jí mohl leckdo závidět. Svými extravagantními scénickými kostýmy, za něž získala řadu ocenění, se Doro Thalbergová proslavila i v zahraničí. Yella střežila číslo časopisu *Vogue*, které věnovalo úctyhodných osm exkluzivních stran návrhům její starší sestry, jako oko v hlavě. Doro ustavičně pendlovala mezi svým kolínským ateliérem, různými divadelními scénami a filmovými natáčeními a vedle toho se ještě starala o dospívající dceru. Měla štěstí, že si při druhém pokusu o manželství našla Ludwiga, skálopevného Bavora, jehož koníčkem bylo starat se o Lucy a poskytovat své úspěšné ženě profesní a rodinné zázemí. Kolem tohohle téměř dvoumetrového, těžkého chlapa, který by se skvěle hodil na vyhazovače, nikdo neproklouzl. Doro měla zřejmě

lepší věci na práci než se účastnit bouřlivé diskuse kolem mámy. Nejspíš měla honičku, byla na nějaké schůzce, na zkoušce kostýmů nebo rovnou všechno naráz.

„Od čtvrtého do osmého května, pět dní!“ zasténal David. Kriticky si prohlížel pozvánku, zatímco jejich prvníáček hrdě přešel k rodinnému kalendáři, aby do něj výlet k moři zaznamenal. Od nástupu do školy se ho Yella snažila naučit, aby si vlastní povinnosti organizoval sám.

„Čtvrtého května,“ přečetla Yella.

Leo našel odpovídající datum a v tu ránu propukl v pláč, jelikož zjistil, že dovolená se kryje s Penelopinou narozeninovou oslavou. Leo už čtrnáct dní nemluvil o ničem jiném než o rytířské oslavě své spolužačky a o kostýmu Elsy, který si chtěl na tuhle příležitost obléct.

Pohled na přeplněný rodinný kalendář na lednici stačil, aby Yella s konečnou platností propadla panice. To je děs, kolik společenských povinností může mít rodina se čtyřletým a šestiletým dítětem. Nick slavil ve školce Mezinárodní dny, v rámci nichž se se skupinkou „Itálie“ chystali péct pizzu, a Lea čekala kontrola u zubaře, zkouška pěveckého sboru, plavecký trénink a Penelopiny rytířské narozeniny. Aby toho nebylo málo, David měl na pátek domluvenou návštěvu u chiropraktika („to zatracené sedavé povolání“) a o víkendu dvoudenní seminář tvůrčího psaní se svými studenty. Sem se už

žádné překvapení ve formě prodlouženého víkendu na nizozemském pobřeží vtěsnat nedalo.

Po půl dni přemýšlení Yelliny obavy vystřídala notná dávka vzteku. Co je tak důležité, že to nelze odložit? Proč máma nemůže začít plánovat s předstihem? Proč se s nimi na termínu nemohla domluvit? Jak si to představuje?

Já to vzdávám, napsala Yella. *Jet na pět dní s kluky do Holandska je noční můra. A David se složí kvůli práci.*

Uprostřed noci sepsala všechny své námitky, což jí pomohlo zklidnit rozbouřenou duši, a po deseti minutách tím rozohněný příval argumentů, proč nemůže za žádných okolností do Holandska přijet, znovu uhasila. Amelie se ji snažila ukonejšit, načež se v jejich rodinné konverzaci osmkrát za sebou objevilo její jméno a poznamka *Zpráva smazána*.

Co tam stálo? dotázala se druhý den ráno bez okolků Amelie.

Že mám děsnou boničku, odpověděla Yella upřímně.

Amelie na to zareagovala salvou emotikonů se spoustou srdíček. *Objímám tě*.

Vnímám to stejně, napsala Helen. *Musela jsem všechno přeorganizovat.*

Yella už se akci chystala mámě odříct, když konečně dorazila zpráva od Doro. Její starší sestra ani slovem nezareagovala na diskusi o motivaci pozvánky. *Moc se na vás těším*, napsala. *Už se nemůžu dočkat*. A pod tím stála rozhodující informace, která pro Yellu všechno

změnila. Když tuhle chatovací skupinu zakládaly, zvolila pro ni Helen prozaický a ultrakrátký název *4T*, jako by šlo o jednu z chemických sloučenin, s nimiž denně prováděla pokusy v laboratoři jedné gigantické farmaceutické firmy. Časem Amelie tohle až příliš strohé pojmenování doplnila čtyřlístkem pro štěstí. Teď Doro profil znovu upravila. Yelle se rozbušilo srdce, když si přečetla, jaké jméno její starší sestra vybrala. Bylo to, jako by našla kouzelné slovíčko, které odemyká dveře do tajného světa. *Doro změnila název skupiny na „Letní sestry“*. Letní sestry! V těch slovech rezonovaly tisíce vzpomínek na šťastnější časy. Jak dlouho už se Doro, Yella, Amelie a Helen nepovažovaly za jeden celek a za letní sestry? Nikdy si tyhle čtyři holky nebyvaly tak blízké jako během nekonečných prázdnin, které tradičně trávily u Severního moře v nizozemském Bergenu. Léto co léto vždycky zdivočely v trojúhelníku mezi kempem, pláží a vesnicí. Když si zrovna nehrály u moře nebo se nekoupaly, potloukaly se mezi stany, vystupovaly na improvizovaném pódiu (jejich hudební skupina se jmenovala „Doro a spol.“), prodávaly limonádu, domácí polévku, muffiny nebo pomalované kameny. V době, kdy se slunce na sklonku dlouhého dne nořilo do vody, dováděly v čarovných dunových lesích v okolí kempu, dokud je nepohltila tma. Vzpomínky na dětský ráj vykouzlily Yelle úsměv na tváři. Letní sestry mívaly trvale písek mezi prsty u nohou, vítr ve vlasech a celé léto jedly to, co se dalo bez větších problémů připravit

na dvou plamenech plynového vařiče: několik týdnů jen pláž, kempování a těstoviny s červenou, zelenou či bílou omáčkou. Nic víc nebylo k dětskému štěstí zapotřebí! Na konci každého léta Yella hořce plakala, když se zadním oknem třířadé dodávky značky Volkswagen dívala, jak se za nimi zavírá závora kempu, a krátce nato pak začala škola a hašteření. „My se pro každodenní život nehodíme,“ říkala Doro. „Jsme prostě letní sestry.“

Doro bylo šestnáct, Yelle třináct a dvojčatům Helen a Amelii pouhých devět let, když se jim na silnici mezi Bergen Binnen a Bergen aan Zee zabil při autonehodě táta a jejich dětství a prázdninám na nizozemském pobřeží byl jednou provždy konec. Od té doby uplynulo dvacet let. Dvacet let, během nichž se jejich životy rozběhly do různých směrů. Letní sestry existovaly už jen jako oddělené satelity, každá ze sester upoutaná ke své vlastní oběžné dráze. Yella zůstala po nedokončeném studiu architektury v Berlíně, Amelie zakotvila po rozpadu posledního vztahu ve Wuppertalu, kde pomáhala kamarádce se založením bezobalového supermarketu. Helen bydlela na předměstí Frankfurtu a Doro uváděla jako místo bydliště „Rimowa“, svou oblíbenou značku kufrů. Byla přitom jediná, kdo nikdy neopustil Kolín nad Rýnem. S mámou se však kvůli své náročné práci vídala jen málo.

Držet pohromadě celou rozvětvenou rodinu bylo ztraceně těžké. Nebylo to kvůli covidu ani vzdálenosti,

která je dělila. Henriette Thalbergová nechyběla na žádné z Dořiných opulentních premiér, avšak jinak v životě svých dcer vynikala především svou nepřítomností. „Nechci se vnucovat,“ říkala máma s náznakem výčitky v hlase. Ve skutečnosti se nerada vydávala do situací, kdy by se musela přizpůsobit zvykům a tempu ostatních. Kompromisy nebyly její parketa.

Letní sestry? Chce snad máma navázat na dřívější prázdninový rituál? Chce oživit bezstarostnou a šťastnou rodinku, jakou kdysi byli? Tahle dvě kouzelná slovíčka spojená s tolika emocemi Yellu nakonec přiměla se podvolit. Možná je tenhle prodloužený víkend poslední příležitost, jak navázat na starou rodinnou tradici a vdechnout letním sestrám nový život.

Ze zamyšlení Yellu vytrhlo zavibrování mobilního telefonu. Notifikace ji informovala, že Amelie zveřejnila příběh na instagramu.

Krátké video zachycovalo letadla startující na letišti Kolín/Bonn. *Flying into the weekend*, stálo na třpytivé popisce.

Pak se kamera otočila a ukázala Amelii, jak tančí s batohem na zádech před Flixbusem směr Amsterdam. „Nouzové řešení. Nemám peníze na letadlo,“ přiznala s překvapivou upřímností čtrnácti a půl tisícům sledujících svého účtu *Pátrání po věcech s Amelií*. Na rozdíl od Yelly, která co chvíli ochraptěla, a od Doro, která svým hlasovým fondem všechny přehlušila, zněl Ameliin hlas měkce jako karamel. Se svými dlouhými světlými kadeřemi,

černobílými kostkovanými minišaty a kanadami značky Dr. Martens s květinovým vzorem vypadala pořád ještě jako maturantka. V komentářích ji komplimenty zahrnul celý houf mužských sledujících a obdivovatelů. Mnozí se netajili tím, že by si s Amelií v reálném životě velmi rádi domluvili rande. Video zveřejnila už předchozího večera. Následovaly záběry z nočního autobusu, na nichž nebylo vidět ani slyšet o moc víc než otravné chrápání pána na sousedním sedadle, a pak záběry nekonečné fronty před záchodky na odpočívadle, pustého amsterdamského autobusového nádraží Sloterdijk za deště a kruhů pod očima, kterých si samozřejmě kromě Amelie nikdo nevšiml. Na konci byl záběr s vypůjčeným kolem. Yella sestře záviděla. Ta už v Holandsku dávno je.

Štěstí a protivítr

Amelie si připadala jako drsňačka. Po nepohodlné noci strávené ve Flixbusu a krátké cestě vlakem ze stanice Amsterdam Sloterdijk do Alkmaaru přesedlala na nádraží na jedno z oněch modro-žlutých kol z půjčovny Nizozemských železnic, které si člověk může pronajmout přes aplikaci za pár eur. Pomocí gumicuků, kterými bylo kolo vybavené, připevnila batoh na nosič. Skepticky si přeměřila temná mračna, která se stahovala nad Alkmaarem. Doma by ji v životě nenapadlo vyrazit za takového počasí na kole někam na okresku. Vedle ní si svá jízdní kola nerušeně chystala postarší dvojice. Amelie se rozhodla, že si vezme příklad z místních, kteří si s možným deštěm zjevně hlavu nelámali. Ti to přece musí vědět nejlépe. Vyhoupala se na kolo a energicky se opřela do pedálů.

„Už je ze mě skoro Holandanka,“ zachichotala se do objektivu svého telefonu a krátké video si nahrála na instagram. Google Maps jí ukazovaly cestu. Na nádherně

hlad'oučkém asfaltu, bez namáhavých stoupání, která jí ve Wuppertalu dávala pěkně zabrat, a po nekonečných cyklostezkách jí jízda na kole přišla mnohem přirozenější než doma v městském provozu, a to i přes dešťové mraky pěkně nízko nad zemí. S trochou štěstí těch deset kilometrů do domu, který si na dovolenou pronajaly, zvládne dřív, než se spustí déšť.

S každým metrem, který urazila v suchu, se jí povznášela nálada. Vztahy v její rodině tvořily komplikovanou spleť, v tu chvíli však měla pocit, že šlape vstříc novému rodinnému začátku.

Po perfektně vybudované cyklostezce jely kromě Amelie i hloučky teenagerů, vracející se ze škol v Alkmaaru domů do okolních vesnic. Zatímco v Německu by školáci na takové vzdálenosti určitě jezdili školními autobusy, pro Nizozemce bylo zjevně naprosto normální dojet těch pár kilometrů do školy na kole, a to za jakéhokoli počasí. Není divu, když byly silnice stavěné tak, aby po jedné jezdila auta a po jiné cyklisté. Teenageři kolem ní projížděli s veselým štěbetáním a vypadali u toho neskutečně pohodově. Jako by se na kole narodili. Aktovky si vezli na předním nosiči v širokých bednách od jablek, kvůli nimž měli kola tak široká, že Amelii málem vytlačili do příkopu, když ji tři vedle sebe předjížděli. Amelie se cítila úplně jako doma, dokud se do ní na okraji Alkmaaru plnou silou neopřel protivítr. Začala ji brzdit jakási neviditelná zeď. Vlasy jí vlály kolem hlavy, víchř jí rval její lehounké šaty. Na Google Maps to vypadalo, že

je to kousek. Aplikace bohužel nepočítala s tím, že jakmile člověk vyjede z města a přestanou ho chránit okolní budovy, můžou si v Holandsku, rovinatém jako krajíc chleba s máslem, přírodní síly dělat, co se jim zlíbí. Vítr jí do tváře vháněl chladné kapičky deště, pronikal látkou jejího oblečení a snažil se, co to šlo, strhnout ji z kola. Měla pocit, že má stehna jako z rosolu, jak se se slzícíma očima zoufale snažila vzepřít proti prudkému větru.

Dům ležel dál, než si myslela. Vypadalo to, jako by se cyklostezka rovná jako šňůra táhla do nekonečna. Mezi zelenými, hnědými a okrovými tóny sem tam zářily červené, žluté a fialové pruhy, jako by je někdo do krajiny nakreslil pravítkem a barevnou tužkou. Tulipánová pole, zjistila nadšeně. Amelie minula jakýsi kombajn, který rachotil po poli a posledním tulipánům těsně pod rozkvětem stínal hlavičky. Stonky a listy zůstaly stát. Doro v Berlíně právě pracovala na muzikálové verzi *Alenky v říši divů*. Nevyhrožovala tam Srdcová královna všem květinám, že jim setne hlavičku? Tady už se krvelačná dáma v podobě stroje po polích zjevně prohnala, jelikož na okraji většiny z nich sesychaly květy tulipánů na velké hromadě. Stejně jako se jí při jízdě na kole veškerá síla přenášela do nohou, neměla by se rostlina vyčerpávat přebujelým kvetením, ale tvořit nové cibulky, které se z Holandska vyváží do celého světa.

Prázdninový archiv rodiny Thalbergovy obsahoval řadu sesterských portrétů. Rok co rok při obligátním výletě do amsterdamské zoo pózovaly na fotku před

vytrvale se zmenšující kamennou gorilou. Existoval i snímek, kde bylo kvarteto zachyceno v pestrobarevném tulipánovém poli. Přestože portréty přesvědčivě dokazovaly Ameliinu přítomnost na všech rodinných aktivitách, ona sama si na výlety do Holandska téměř nepamatovala. Ani na tulipány, ani na zoo a ani na to, co podnikaly s tatínkem. Jako by někdo složky „Tatínek“ a „Holandsko“ na jejím pevném disku smazal.

Celá zadýchaná zabrzdila Amelie před statkem, jehož jehlanovitá střecha div nerozdrtila nizounké přízemí. Statkáři tu v kůlničce na dříví nabízeli za pár eur přeživší tulipány. Normálně si řezané květiny nemohla dovolit, ale přímo od pěstitele jí peníze vystačily na celou náruč. Jen co svůj úlovek připevnila gumatickem na nosič, smílovali se nad ní bohové hromu. Oblaka nad ní se roztrhla. Neposedné sluneční paprsky se prodraly šedí mračen a malovaly na zdejší rovinu čarovné skvrnky. Amelii zaplavil nečekaný pocit štěstí, když mohla krajinu konečně začít pořádně vnímat. Jak někdo může tvrdit, že k Severnímu moři se kvůli počasí vůbec nevyplatí jezdit? Holandsko sice možná nepatří mezi prázdninové destinace, kde by bylo zaručeně slunečno, ovšem rychle se měnící scenerie na nebesích člověku nepřiježen počasí tisícinásobně vynahradí. Vytrvalý vítr se stará o pomíjivou podívanou, která nebere konce. Ve Wuppertalu rozhled omezují domy, silnice a prudké kopce regionu Bergisches Land. Tady jako by Amelii nebe objímalo. Mraky se zrcadlily v kalužích, na asfaltovém povrchu deštěm

svlažených silnic a v kanálech, které šrafovaly krajinu. Voda tu všude odrážela sebemenší sluneční paprsek a dodávala sytě zeleným loukám jejich charakteristický punc. Duny a Severní moře se daly na obzoru nanejšvůz vytyšit, přesto si namlouvala, že už cítí charakteristickou slanou vůni moře. Amelie zapomněla, jak úchvatná může být holandská krajina. „Jako lovkyně mraků neshmíš nic odkládat,“ ozval se tichý mužský hlas. „Když nebudeš ve střehu, vítr ten moment jednoduše odnese.“

Amelie div nepadla z kola, jak ji přepadl nečekaný záblesk vzpomínky. To byl tátův hlas, který k ní po letech pronikl z hlubin její paměti. Jako by ho viděla před sebou, jak se uprostřed krajiny zastaví, z kapsy od saka vykouzlí štětec a miniaturní barevnou paletu značky Winsor, jen aby na papír zachytil onu zvláštní světelnou konstelaci. Jeho skicáky, které se dochovaly na půdě, působivě dokládaly jeho bezbřehou fascinaci krásami severního Holandska — zvětčňoval liduprázdnou krajinu, opuštěné moře brzy zrána, západ slunce v dunách, mech, zvláštní houby i pokroucené stromy, které se ohýbají pod západními větry. Nejraději ze všeho však kreslil mraky, pořád a pořád dokola. Jako malou Amelii často štválo, když tatínek zastavil, aby něco nakreslil, místo aby ji vzal do bazénu nebo na pláž, jak slíbil. Ani nemluvě o jeho příšerně nudných přednáškách o zvláštním holandském světle, které uchvátilo už i staré mistry. Jako dospělá žena jedním mrknutím oka pochopila, co ho na téhle krajině fascinovalo. Přála si, aby už tenkrát

rozuměla, nakolik tatínek předběhl dobu. Nabádal ke všímavosti už dávno před tím, než přišla do módy. Jak ráda by se s ním ještě jednou jedinkrát dívala na oblohu. Představovala si, jak by se navzájem upozorňovali na zvláštní konstelace mraků a na větrný mlýn po levé straně.

Kvákání žab

Kilometry Yelle ubíhaly po nohama. Na spánek neměla ani pomyšlení. S každou hodinou, která ji dělila od jejího každodenního berlínského života, v ní vzrůstalo napětí. Onen prapodivný pocit v jejím nitru jí nedopřával klidu. Kolem jedenácté vlak dorazil na hranici u Bad Bentheimu. K uším jí dolehly útržky nizozemštiny. Vnímala je jako snůšku nepochopitelných hrdelních tónů, řazených jeden za druhým bez ladu a skladu. Zněly nádherně cizokrajně a zároveň povědomě. Zatímco jejímu synovi Leovi teď v Berlíně začínala čtvrtá hodina, vlak uháněl směr minulost.

Zrovna si pohnutě prohlížela fotky tulipánů, které Amelie nahrála na instagram, když se ozvala videohovorem Doro. „Psaní zpráv je ztráta času,“ říkávala. Chvilé na vydechnutí zjevně zrovna tak, jelikož Doro byla jako obvykle v jednom kole a okamžitě spustila.

„Dovolala se ti Henriette?“ vyhrkla a ani si nedopřála čas na pozdrav.

„Ne, proč?“ zeptala se Yella znepokojeně.

„Máma vzkazuje, že nestihne...“ nakousla Doro jednu ze svých proslulých polovičatých vět, když vtom se v pozadí nezřetelně mihla nějaká postava. Sestra zmlkla v polovině věty.

„Marie, to jsou ta péra z Itálie?“ zeptala se nadšeně a zmizela z obrazu.

Mobil zjevně odložila na stůl. Yella poznávala průmyslové ocelové regály vysoké až ke stropu, v nichž Doro skladovala látky, latex, kožešiny a pěnovou gumu. Jako by i na dálku cítila vůni kostymérského ateliéru, tvořenou směsicí lepidla, barvy, prachu, textilií, horké kávy, nervozity a elektrického napětí. U šicího stroje zápolil s balíkem tylu jakýsi mladík, v pozadí nějaká dívka žehlila parní žehličkou dlouhou řadu brčálově zelených kostýmů, které se houpaly na neforemném drátěném stojanu. Dořin obličej se vrátil zpátky do obrazu.

„Ty jsi ještě v ateliéru?“ zeptala se úplně zbytečně Yella. Dořin outfit, ledově modrá dokonale padnoucí kombinéza, postříkaná dekorativními barevnými cákanci, a módní čepice, zpod které jí jakoby nechtěně vykukovaly světlounké vlasy, mluvil sám za sebe. Yella musela bez špetky závisti uznat, že kostýmní výtvarnice Doro vypadá neskutečně stylově dokonce i v pracovním oblečení.

„Taký se nás máma mohla nejdřív zeptat, než stanovila termín,“ povzdechla si Doro. „To pozvání se mi zrovna vůbec nehodí.“

Yella přitakala. Ale byl v tom u Doro vůbec nějaký rozdíl? Tímhle uspěchaným tónem její starší sestra mluvila už léta. Ovšem od chvíle, co začala spolupracovat na pracné muzikálové adaptaci *Alenky v říši divů* s oním geniálním režisérským objevem, se hladina jejího stresu vyhoupla do nové dimenze. Měla se premiéra konat v Berlíně? Nebo to byl Hamburg? Stuttgart? Mnichov? Těch projektů bylo tolik, že se v tom Yella začínala ztrácet, a prošvihla moment, kdy se ještě mohla přeptat, aniž by vypadala jako ta nejnepozornější sestra na světě. Chvilku-před-něčím-megadůležitým byl Dořin chronický stav. Nezdálo se, že by její sestra trpěla cestovní horečkou nebo nějakou výraznou chutí konečně vyrazit. Doro vzala mobil do ruky. Rychlým tempem pospíchala přes sklad.

„Vlezla mi do toho zkouška,“ řekla. „Covid mi do všeho vrazil vidle. Musím brát všechny zakázky, abych odpracovala dluhy.“

Nijak zvlášť nešťastně to neznělo. Doro patřila k onomu typu lidí, kteří žijí na extra silné kávě a adrenalinu. V jejím hlase zároveň zaznívalo i nadšení z úkolu, jenž z ní dělal nepostradatelného, naprosto nenahraditelného člena společnosti. Doro to dotáhla dokonce až na vlastní heslo na Wikipedii, které její stážísté průběžně pečlivě aktualizovali. Yelle vyhovovalo, že je profesně součástí týmu. Stěží si dokázala představit, jak vyčerpávající musí být, stát neustále sama v první linii. Když po pracovním dni plném schůzek a jednání, po večeri